

Μακεδονίς νύφη

Πίναξ N. Φερεκενίδου

ΟΙ "ΕΚΛΕΧΤΟΙ,"

"ΕΚΛΕΧΤΟΣ,, είναι τύπος νεώτερος. Τον έχειρεν εις τὴν ἐπιφάνειαν ἡ ἐπανάστασις ποὺ ἔγεινεν εἰς τὰ Γράμματα τὸ γλωσσικὸν Κέτημα, ὁ συμβολισμὸς καὶ τὰ ρέστα. Ηρώτας ὑπῆρχεν ὁ «ἐκλεκτός», ἀλλος τύπος ἐκεῖνος. Ο «ἐκλεκτός» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἔνθησεν κανένα μὲ τὴν ὑπάρξειν του, ἐνῷ

ὁ «ἐκλεκτός» του σημειώνει καιρούς περιθέρει τὸ κουδουνίζον ἐγώ του εἰς τὸν κόσμον καὶ πληροῖ τὸν αέρα μὲ τρομερούς πήγανος. Εἶναι συγκίνως φανατικὸς δημοσιευτής, ὅχι ὥμως ἀπὸ πεποιθήσεως, ἀλλὰ διὰ νὰ φανῇ νεωτεριστής. "Αν συρράς τητο ἡ Κεφαλαίουσα, θὰ τητο καθαρευούσαις. "Οταν ὄμιλη καταδάλλει ἀπελπιστικὰς προσπαθίας διὰ νὰ εὔρῃ λέξεις δημοσιεύσεις, ἀλλαρῶν διὰ τὸν τυπὸν τῆς ὄμιλίας. "Αν τὰς συναντήσῃ τὴν ὥραν ποὺ πηγαίνει νὰ φωνάξῃ ἵατρὸν διὰ τὸν ἀσθενῆ του, θὰ τὰς ὄμιλης διὰ τὸ δυστύχημά του. "Άλλη ἐνῷ θὰ τὰς ὄμιλης, θὰ προσπαθή νὰ εὔρῃ λέξεις. Γιατὶ θὰ τητο φεύγειν νὰ εἰπῃ «ἀμειλίτωας», καὶ ὅχι «ἀμειλίκτα». Έν τῷ μεταξύ, ἐννοεῖται, ὁ ἵατρὸς φεύγει: καὶ ὁ ἀσθενῆ ἀποκίνησει. Πλὴν τὶ σημαίνει: "Εσώθη ἡ γλωσσα. Καλεῖται εἰς μίαν συνεργασίαν νὰ προσθέρῃ τὰ φῶτά του. "Ἄς ποῦρε εἰς τὸ κτίσιμο ἐνὸς σπιτιοῦ. "Ορίστε νὰ ἀναστέξουμε πρῶτα αὐτὸς τὸ μάρμαρο. Νὰ ἀναστέξουμε; ! Σάξ κυττάζει μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα. Γιατὶ; Διότι τὸ μάρμαρο δὲν ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ στὴ θέση ποὺ θέλετε «ἀναστέξειςμενον», ἀλλὰ «ἀνεβάσινοτας». Ιδού ἐνας ἔμιλος ποὺ θέλει: νὰ φροντίσῃ διὰ τὰ πεζοδρόμια τῆς πόλεως. "Τπάργει κάποιος εἰς τὸν ὄμιλον ποὺ λέγει «ἀντίληψις», καὶ καὶ ὅχι: «ἀντίληψη». Λύτρας θὰ καταστρέψῃ τὴν ἐργασίαν. "Άρχ πρέπει νὰ φύγῃ. Βρὲ ἀδερφές, ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐνας ποὺ λέγει «ἀντίληψις» καὶ ἐνας ἀλλος ποὺ λέγει «ἀντίληψη». Άρκει νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀντίληψις καὶ νὰ γείνῃ δουλειά. "Ενας Στύγιας ἀληγώτερος τὴν ἔνα

ποτε. "Ο ἐκλεκτὸς δυσαρεστεῖται, οἱ ἀλλοι φωνάζουν, παρεξηγούνται, τέλος διαλύονται, καὶ τὰ πεζοδρόμια τὰν γίνονται.

Κάθε καλὸν πρᾶγμα λοιπὸν σήμερα ἐπιτυγχάνεται μὲ τὰς λέξεις. Ἀλλὰ μόνον συνθρωποι οἱ ἀποτοι δὲν ἔγουν εἰδησιγ τῆς ζωῆς, οἱ ἀποτοι δὲν ξέρουν τὶ γίνεται παραπέρα ἀπὸ τὸ βιβλίο, τὸ ὄποιον ὅσα μεγάλος καὶ ἐν εἰναι εἰναι ὁ χειρότερος καὶ ὁ ἡγιανώτερος σύμμοιλος σταν πρόκειται: περὶ ἐρεμωγῆς, μόνον οἱ ζωνθρωποι οἱ ἀποτοι παρεξηγούν καὶ ἐκλαυθίζουν τὰς ἀκατανόητον γιὰ τὸ βέθος, κυνηγούν αὐτὴν προσπαθούν νὰ φανούν ἐκλεκτοί μὲ τὸ κυνηγημα τῶν λέξεων. Καὶ δὲν εἰναι ὀλίγοι, δυστυχοῦ. Ή δεσποινὶς ποὺ απαγγέλλει, ἡ μουσικὸς ποὺ συνθέτει, ή Λτθὸς ποὺ καταγίνεται μὲ τὴν μουσικήν, ή κυρία ποὺ διαβάζει, ὁ κύριος ποὺ κρίνει, ὅλοι αὐτοὶ προσπαθούν νὰ φανούν ἐκλεκτοί μὲ τὸ κυνηγημα τῶν λέξεων. Καὶ πάσχουν τρομερὰ σταν εὑρεθούν εἰς πάνηκον γυμνιστικὸν ἀνθρώπων οἱ ἀποτοι δὲν κόβουν τὸ πού, καὶ λέγουν «ἀπόρρισιγ», καὶ ὅχι «ἀπόριση». Πάσχουν διότι εἰναι «ἐκλεκτοί». Τὴν Μουσικὴν αὐτοὶ μόνον ἔννοούν, καὶ αὐτοὶ μόνον ἡμπορεύν γιὰ τὴν πρίνουν, τὴν Ζωγραφικὴν ἐπίσης, τὴν Γλυπτικὴν ἐπίσης, τὸ Θέατρον τὸ ίδιο. Νομίζουν δὲν ἀγαπαλύπτουν τὴν γραμμήν τὴν ἑποίαν ἡμετές, φεῦ, δὲν ἀνευρίσκουν. Νομίζουν... Εἶναι δυστυχεῖς διότι δὲν τοὺς ἔννοοῦμεν, ἐμεῖς οἱ μικροί. Περιμένουν τὸ μετάλλουν... Λύτρα θὰ τοὺς ἔννοσήσῃ. "Οταν θὰ τελειωποι ηθῆ μάλιστα καὶ τὸ σύστημα τοῦ ὄμιλούμεντος κινηματογράφου, τὰ ἔργα των θὰ κυκλοφορήσουν παλλίτερα. "Ως τότε ὄμιλοι θὰ περνοῦν μὲ τὸ μειδίαμα τῆς βαθυτάτης περιφρονήσεως ἀνάμεσόν μας, καὶ θὰ ἔξαποικούν τὸ Οορυζωδέστατον ἐγώ τους ἔναντίσιν τῆς τάξεως καὶ τὴς ἡσυχίας τῶν κατοίκων. Τι γὰ γείνει! Μήπως δὲν ὑποστέρομεν τὸ ίδιο καὶ ἀπὸ τὰ αὐτούνητα:

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Μελωδία